

(0138)

ANY XXX.—BATALLADA 1591

BARCELONA

11 DE NOVEMBRE DE 1899

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

LO PRESIDENT DEVANADORAS

Per haverlo fet rodar en tots sentits, mirin si n' està d' embullada aquesta troca.

¡SANCH!

OT haverse establert á Barcelona l'estat de guerra; á Madrid, en canbi, s' estan practicant las carreras de baquetas. Lo qual vol dir en certa manera que tot lo antich torna.

En Romero Robledo y en Sol y Ortega fan de cabos de vara, y en Silvela de quinto. La pallissa que li cau á sobre es de aquellas que deixan á un home atrociat per tots els díes de la seva vida. La veritat es que quan un el pren l' altre 'l deixa, y entre l' un y l' altre acabaran per ferli perdre hasta las hetxuras d' home d' Estat.

Si en Silvela pogues inspirar alguna llàstima, confess que n' hi tindrás; pero com tot lo que li està succeint es ell qui s' ho ha buscat, el país en massa, al compás de las vergassadas, canta aquella coneguda copla:

«Tú lo quisiste,
fraile Mostén;
tú lo quisiste,
tú te lo ten.»

**

Ell es, en efecte, l' gobernant que ha fet mes promeses y l' que n' ha cumpliertas menys. No s' hi descalava pas per ferlas quan fentlas creya que s' assegurava la possessió de la clau del rebost, aspiració suprema de tots els governants dintre del actual ordre de coses.

Va prometre reorganizar el país y l' està destorotant de la manera mes llàstima. Va oferir fer grans economías, castigant tots els gastos inútils, y conserva destapat lo forat gros dels despilfarros, mentres obstrueix cautelosament los petits conductos dels serveys útils y necessaris. Va parlar de fer desde l' gobern una verdadera revolució, y li ha sortit... granota.

A Catalunya 'ns va prometre l' concert econòmic y 'ns regala la suspensió de las garantías constitucionals y l' estat de guerra. A las Càmaras de Comers els va assenyalar que tindria en compte las sévases aspiracions, y ab més autoritaria las hi tapa la boca quan tractan de fer un meeting per exposarlas. Pero ¿cóm no havia d' enganyar á tothom si ha arribat fins al extrem d' enganyarse á si mateix? ¿No s' tenia acàs per lo representant genuí de la escrupulositat y la pulcritud en matèries legals? ¿No s' presentava com l' humana encarnació del sentit juridich?

Donchs aquí l' tenen atropellant totes las lleys que li fan nosa, prescindint de tots los requisits legals quan difiultan el logro dels seus caprichos neuròtics. Capás es de suspendre garantías, sense haverse alterat l' ordre; de proclamar l' estat de guerra, sense haverhi enemichs á qui combatre; de declarar sediciosos á ciutadans qu' estan tranquillos á casa seva, y fins de restablir la presó per deutes abolida en tots los pobles civils.

Y lo mes xocant es que sense tenir la virilitat que necessitan els tiráns, s' empenyi en exercir la tiranía y l' arbitriariat. Com una dona atacada de histerisme, cada una de sus exasperacions va seguida de un gran defalliment. Quan l' atacan respon ab xiscles de femella alborotada.... y tot seguit li han de aplicar al nas l' ampolla del éter porque s' retorna.

**

No fa gaires días va creures ab forsas suficients per encarnar l' esperit del famós Narvaez, el qual pesa á lo que fou, no pot negar-se qu' era un home. A algú que l' contemplava agitarse frenèticament y exclamar ab veu desaforada: «Passará la méva y si ha de derramarse sanch se'n derramarà» li va fer un efecte mes cómich que terrible, mes propi del Circo Equestre que del Parlament.

També un clown deya un dia lo mateix. Picant de peus, manotejant y clouhent lo puny, ab los ulls fora del cap, agitat y convulsiu, cridava en la soletat de la pista: «Sanch!... Sanch!... Vull fer sanch!... Aquí ha d' haverhi sanch!....

Y vels'hi aquí que sense donar-se'n compte en mitj del seu frenesi se clavava ell mateix un cop de puny á la cara.... y de sanch desde llavors ja n' hi va haver: 'a que li sortia á raig fet pels dos forats dels nassos, quan se retirava de la pista, entre las riatllades estrepitosas de la concurrencia.

P. K.

BATALLADAS

INS sembla que hi ha hagut aquests días un moviment de concentració entre l's polítichs dels distints partits que s' compareixen per torn la gòsia del pressupost.

Tal ha sigut lo primer efecte del despertament del país, al reclamar un canvi radical en los procedim

ents polítics y administratius. Quan temen perdre la tallada, hasta 'ls llops s' entenen.

Procuri entendre's el país per la seva part, y ja veuré al cap-de-vall qui guanya.

Llegeixo:

«Lo Sr. Pi y Margall ha manifestat que reunirà a tots els diputats de Catalunya pera acordar que s' presentin de quatrecents á cinccentas esmenas al presupost y distribuirse l' encàrrec de sostenirlas y defensarlas.»

Ja veurán com á pesar de tantas esmenas, ni en Silvela ni en Villaverde tenen esmena.

¿Saben si á Córdoba estan suspesas las garantías constitucionals? Y si no estan suspesas ¿cóm s' expliquen que l' gobern haja prohibit la celebració de un meeting republicà?

La veritat es que la suspensió de las garantías ha vingut á ser una mera fórmula, tota vegada que basta que goberni en Silvela perque las tals garantías se degan considerar suspesas sempre.

Aquí no hi ha mes lley que la seva santissima voluntat, y qui no li agradi que s' declari sediciós y li donarán de garrotadas.

Segons un projecte de lley, reformant alguns articles del Códich Penal, que ha presentat lo gobern á las Corts, quedaran sustretas, del coneixement del jurat, las causas de desacato, injuria y calumnia á las autoritats. D' elles entendrán en lo successiu los tribunals ordinaris.

S' ha de confessar que aquest projecte de reforma involucra una confessió preciosíssima. No s' pot dir ab mes franquesa:—Consti que 'ns rihem del concepte que l' país puga formar de nosaltres y dels nostres actes, y per això no consentim que l' Jurat, que representa á la opinió pública, s' fiqui en aquestas coses. Quedin reservadas al fallo exclusiu dels funcionaris del ordre judicial, que son els que s' deuen el seu nombrament, y qual cessantia està pendent sempre de las nostras resolucions.

Aixís, de mica en mica se va destruhint un estat de dret basat en la garantia democrática del Jurat.

Los gobernants que á tals recursos apelan bé podir-se ab tota la boca, que lo que buscan no es un amparo para la seva honra, sino l' silenci respecte als seus actes, ofegant los judicis desfavorables que pugan me-reixer per part de l' opinió pública y de la premsa.

Ecos dels debats de las Corts:

Un concepte del Azcárate:

«La resistencia passiva y colectiva es una manera pacifica de fer la revolució.»

Un concepte de 'n Silvela:

«Si lo que passa á Barcelona, ocorregués un dia per tota Espanya, seria mes perillós que una guerra civil. Per la copia, y conformes:

El CAMPANER.

Catalunya necessita avuy que tots els diputats que exerceixen, á tort ó à dret, la seva representació, se colloquin resoltament al seu costat pera la defensa de sus honoradas aspiracions.

Just es consignar que alguns d' ells s' hi han posat ja; altres, en canbi, furen d' estudi ó li giran las espatllas.

Un dels que menos han fet fins ara es el Sr. Bustillo, representant de Sabadell. Encare qu' ell sempre podrà dir:—Si tinch l' acta, 'ls meus diners me costa, y d' ella 'n puch fer els mateixos retalls que faria de una pessa de panyo, sense donarne comptes á ningú.

Lo qual no deixa de ser veritat, com no deixa de ser tampoch una gran vergonya per un poble tan important com Sabadell.

Ara tenim que la suspensió de garantías es una especie de bencina per treure tacas.

Aixís va manifestarho en Silvela, dihen que si s' havian suspés á Viscaya sigué sols per treure la taca del separatisme.

¡Frescos estém, si per cada taca que aparegui ha de posar-se en planta aqueix mateix sistema! ... Sobre tot aquí á Espanya que políticamente parlant, es el país mes brut del mon.

Los representants de las societats barceloninas que anaren á Madrid á gestionar lo concert econòmic, se fan llenguas de la afabilitat ab que sigueren rebuts per la reyna regent, la qual digué que 'ls recomanaría al gobern.

En canbi, en Silvela 'ls rebé ab molta altivés, manifestant que no tenia per que entendres ab ells, mentre los industrials de Barcelona no deposessin la seva actitud.

Aquest contrast tan extrany entre l' tó de la soberana y l' tó del seu primer ministre, va fer dir l' altre dia á un conegut industrial:

—Observo ja fa temps que la màquina constitucio-

nal no funciona bé. Per forsa ha de tenir alguna roda espallada.

CARTAS DE FORA.—*Castelló de Ampurias.*—Diumenge varem rebre la visita del Orfeó català, 'l qual fraternisant ab els catalanistas de aqui, y al tritleig de las campanas, anà á l' iglesia ahont cantá dos pessas y dos mes á la plassa de la Constitució que li valgueren un gran triomfo. No sé perque alguns s' han figurat que l' Orfeó representa dos tendencias en materias políticas: la barretina vermella, 'l progrés; y la morada, tal com la portan, á tall de xato, 'l retrocés. De totes maneres, si l' Orfeó defensés l' autonomía en lo grau ab que ho fa 'l partit republicà-democràtic federal, ni las campanas haurien tocat, ni entre 'ls curiosos s' hi haurien vist tantas sotanas com hi havia.

Gratallops.—Lo nostre ensotanat, segons els predicots qu' etjega desde l' cubell místich, merci x el títol de doctor en sagrada xocarreria. ¡Vaya una manera mes xavacana de dir las cosas! Lo dia de Totsabts ab to de mofa las vā empredre contra el que més de una vegada li ha tret els drapets á LA CAMPANA, y ab això vā revelar, quant certers deuen haver sigut las ferides rebudas, desde l' moment que respira per ell. Poch agrahida li quedarán les moltas persones ilustradas que hi ha á n' aquest poble, per haver dit que l' únic *Ultrat* que hi havia aquí era 'l que 'l treya á n' ell á LA CAMPANA, sent això qu' ell y tothom sab que aquestas ratllas escriví es un obrer sense altre instrucció que la que s' dona als estudis de primeras lletres, pero prou axerit per no deixarse posar l' albarda per cap home negre.

Sitges.—Los xatos negres van dedicar alguns sermons als nens y nenes, que ab tal motiu perderen quatre dies de classe. Això sí, de xirvari á la iglesia no n' vulguin mes:—«Voleu ser angelets? Voleu ser missionistas?—preguntavan ells, y tota la quixalla respondia á crits y ribents:—Sí... i... i...—«Sí... i... i...»—A part de això copia de condemnar á LA CAMPANA y *La Esquella*, baix pena d' excomunió als que las llegissen, varen fer tal propaganda de aquests dos periódichs, que vosté, Sr. López, serà un desagrabit si no 'ls ho té en compte. Y ara per acabar els diré que no han perdut una sola de aqueixes funcions, ni l' coneugut Nas Il·larch, ni l' Arrossaire del Hospital, ni en Tribulacions, ni 'l fantotxe Ninus, qu' està convertit en un gosset del ajuntament, ni 'l célebre Tirano, que s' ha posat la ceva al cap de sembrar flors al cor de les rocas. Y ara prou. Fins á un altre dia.

SILVELA ÍNTIM

ESPAIG del President. El secretari està escribint lo que don Francisco li dicta.

SILVELA (*dictant*):—La meva actitud en aquesta qüestió....

SECRETARI (*escribint*):—O....

SILVELA:—No podrà dir ningú....

SECRETARI (*escribint*):—U....

SILVELA:—Que s' aparti en lo més....

(*Interrompente*) —Qu' es això?

SECRETARI (*parant d' escriure*):—

¿Qué?

SILVELA (*tornantse groch y dirigint la mirada á un recó de la estancia*):—Això... ¿Sent?

SECRETARI (*escollant ab molta atenció*):—¡Oy! ¿Qué deu ser? (*Silvela y Secretari se miran l' un al altre, sense atrevirse a donar un pas.*)

SILVELA:—Es un soroll molt raro.

SECRETARI (*vacilant*):—Raro no. A casa meva també alguns cop l' he sentit.

SILVELA:—¿Aquest mateix? Fíxishi. (*Escoltant*). ¿Sent?

Rac... rac... rac...

SECRETARI:—Aquest mateix ó molt parescut.

SILVELA:—¡Reyna Santíssima!... ¿Y quina opinió n' té formada vosté d' aquest soroll?

SECRETARI:—Per mi.... (*Mirant cap al recó ahont se sent.*) Per mi...

SILVELA:—Digui, digui: per tot estich preparat.

SECRETARI (*tornant á mirar al recó*):—Per mi això es una rata.

(*En Silvela llena un xisicle. El Secretari, asusstat ab lo crit del President, ne llença un altre. Pausa llarga. Mentre tant, el rac... rac... rac... rac... del recó va seguir.*)

SILVELA:—¿N' està segur de lo que diu?

SECRETARI:—Al menos n' ho sembla. Es el roséch caràcteric de las ratas.

En Silvela s'alsa pressurós y puja á dalt de la cadira.

SILVELA:—Vagi á veureu. Aixis no podém continuar.

SECRETARI (*escampant la mirada pel quartó*):—¿Ahont es el d' això?

SILVELA:—¿Qué busca?

SECRETARI:—L' espasí. No puch pas anar á empaytar la rata desarmat.

SILVELA:—Té rahó. En cassos com aquest, tota precaució es poca.

(*En aquest moment, la rata surt espontàneament del cau ahont traballa y s' presenta al mitj del despaig.*)

SILVELA (*saltant de la cadira á la taula*):—Ja es aquí!

SECRETARI (*pujan també á la taula per fer companyia al President*):—(Quin descaro! ¿Cóm ho arreglé ara?)

SILVELA:—Lo ho sé. Lo qu' es jo es jo baixó.

SECRETARI:—Jo tampoch. En trances tan difícils l' honor no m' permet abandonar al meu President.

SILVELA:—No, lo qu' es per mi, si vol baixar y perseguirla....

SECRETARI:—Gracias. No ns precipitem. Estudiém la situació ab calma, y á veure la rata quins....

(*Un copet donat á la porta de la mampara interromp lo discurs del Secretari.*)

SILVELA (*fent esforços sobrehumans per no caure*):—¿Qu' es aquell altre soroll?

SECRET

—Una servidora.

SILVELA (rebifantse una mica):—¡Ah! Ets tú. ¿Qué vols?

CRIADA:—Hi ha una comisió de senyors que desitjan veurel.

SILVELA:—¿No t' han dit per què?

CRIADA:—Sí senyor. Volen felicitarlo per la seva energia, pel seu caràcter, pel seu valor y per no sé quantas coses mes.

SILVELA (una mica confús):—Digals.... que ara no puch rebreis.

CRIADA:—Està bé.

SILVELA:—Qu' estich ocupadíssim.... estudiant un modelo de canó.... que's carrega per la culata.

CRIADA (entre dents, anantse):—Y que probablement també's deu descarregar pel mateix puesto.

FANTASTICH.

A SANTA RITA

Advocada d'impossibles,
consol dels pobres mortals,
ärnica de tots els tantos,
lenitiu de tots els mals;
cansats de cridá ous à vendre
ab tota mena de veus,
venim avuy à postrarnos
humilment à vostres peus.

Y puig vos, oh Santa Rita,
goséu de tant valiment,
feu que las nostras tragerias
tinguin fi y acabament.

Per motius que no us explico
per no omplirvos d'affició,
tenim días hâ suspesa
la pobra Constitució.

En lloch d'aquell hermos códich,
Biblia dels bons ciutadans,
regeig la Lley d'Ordre públich
feta l'any mil.... no sé quants.

Y puig vos, oh Santa Rita,
sabéu que d'això n' hi ha un feix,
feu que aquest estat de guerra
s'aixequi demà mateix.

La prempsa, la pobra prempsa
que avants casi feya goig,
per obrí'l bech necessita
el permis del llapis roig.
No's pot parlar de la terra
ni' pot murmurar del mar
sense rebre una mirada
del element militar.

Y puig vos, oh Santa Rita,
comprendu nostre torment,
feu que la roja censura
desaparegui al moment.

Per viure millor posarem,
plens de bonas intencions,
en un concert econòmic
totas nostras ilusions.

Pero després de molts viatges
y de molts xius-xius secrets,
venen com qui diu à dirnos
que d'alló no n' hi ha de fets.

Y puig vos, oh Santa Rita,
llegiu en el nostre pit,
feu que l'concert econòmic
sigui prompte concedit.

Las Corts prou estan reunides,
pero allí l'únich que's fa
es descadellar discursos
que no donan gens de pa.
Interrupcions molt graciosas,
algun concepte atrevit,
molt floreig, molta retòrica,
molta labia.... y bona nit.

Y puig vos, oh Santa Rita,
veyeu tal desquinciant,
feu que 'ls pares de la patria
posin més enteniment.

El qui's cuya de l'Hisenda
d'aquesta pobre nació,
no més pensa en buscar medis
per fer nos donar pinyó.

En vâ aném à demanarli
una rebaixa prudent:
no pot ser. Vol tots els quartos,
y 'ls vol immediatament.

Y puig vos, oh Santa Rita,
sabéu que això està perdut,
feu que 'l senyor Villaverde
no sigui tan testarut.

El país, piadosa Santa,
viu avuy ben persuadit
de que si l'govern no plega,
ningú 'ns treu d'aquest bullit.
Ni un politich que hi entengui,
ni una figura de pes,
ni una idea salvadora,
ni un impuls simpàtic; res.

Y puig vos, oh Santa Rita,
veyeu nostres mal-de-caps,

ifeu que l'govern que ara mana
se'n vaji aviat à can Taps!

C. GUMÀ.

UNA SOLEYADA

Lo Sr. Sol y Ortega ha assestat contra 'l Sr. Silvela una serie de cops mortals de necessitat. Vels'hi aquí algunes notas de son important discurs del dimars.

«L'estat del conflicte pendent ha empitjorat gracies à les paraules proferidas ahir pel president del Consell: una qüestió local va ferse ahir general, molestant lo Sr. Silvela als gremis de Barcelona y à las Cámaras de comers de tota Espanya.»

Després de compararlo ab un poeta bunyol que feya versos dolents per falta de pràctica, y de dirli qu' es un novici en lo càrrec de jefe de govern, li fa present que havia dit que sí y que no, sense voler afirmar que havia promés lo concert econòmic.

«Això no pot quedar la qüestió. Jo afirmo que 'l Sr. Silvela oferí efectivament lo concert econòmic ans de ser poder, y que fins essent ho se va ratificar en la promesa pera venir ara à negarho. Donchs bé: jo acuso à S. S. de insigne perfidia.... (Sensació).—Lo president demana al Sr. Sol que cambihi la paraula *perfida* per un'altra.)

Lo Sr. Sol:—Deixo à S. S. en plena llibertat de cambiarla si'n troba un'altra qu'expressi la mateixa idea.

Lo President:—Donchs bé: 'n diré *estratagema*. (Riallas.)

Lo Sr. Sol recorda que 'l actual governador de Barcelona va donar-se à coneixer ab un bando de tendencias regionalistes. «Ademés—afegeix—el jefe del govern va dir que 'l seu programa era igual al del general Polavieja, y com en aquest últim se parla del concert econòmic, se dedueix que 'l senyor Silvela també l'acceptava. Tot això està confirmat pel senyor Mataix, la gran fulla de parra ab que preténia cubrirse. (Grans riallas.)

«Lo Sr. Silvela, ademés, prometé atendre las aspiracions de Catalunya.» Recorda al efecte que 'ls industrials barcelonins veyen que 'l primer de juliol contra lo ofert pel Sr. Silvela no tenian concert, amenassaren ab tancar los estableciments. «Llavors—diu—lo Sr. Silvela va acudir à D. Trinitat Riós pera evitar aquest conflicte, oferint de nou als catalans que tindrián concert. Pero vingué 'l mes de Octubre y 'l senyor Silvela instigat tal volta per en Villaverde, va dir:—Ni concert, ni res.—Aquesta va ser la segona *estratagema* del senyor Silvela. Y aquesta es la génesis del conflicte barceloní, degut tot à aqueixas *estratagemes* del president del Consell.»

Se burla l'orador de lo que digué 'l jefe del govern sobre que «pactes públichs anulan pactes secrets.» Nega que siga un pacte ab los catalans lo contingut en lo discurs del Circul Conservador. «Aquests no intervingueren en semblant cosa y per lo tant no hi hagué pacte tota vegada que pera pactar es precisa l' aquiescencia de dos ó tres personas.»

Apostrofa al Sr. Silvela per haver empleat *estratagemas* contra 'ls seus conciutadans, enganyantlos miserably pera escalar lo poder. (Rumors.) «Això—afegeix—ho condemna tota conciencia honrada. S' ha parlat d'*estratagemas* realitzadas per Napoleón, per Bismarck, per Mac-Kinley, per Chamberlain: mes aquestas eran per engrandir à la seva patria, pero las *estratagemes* de 'n Silvela van dirigidas à procurar lo seu propi lucre.»

Recorda 'l discurs de 'n Silvela en lo Circul conservador y pregunta: «¿Ahont está aquella regeneració de la patria tan preconisada per en Silvela? Lo país en massa l' accusa d' haver empleat una *estratagema* de mala lley. (Rumors.) Si, de mala lley, ho repeteixo, donchs sols ho feu pera escalar lo poder. Lo país en massa està sublevat contra en Silvela, qui únicament te l' apoyo de la majoria, l' apoyo de la reyna, y tot pera que no l' hereti probablement el Sr. Sagasta.»

«Tota la prempsa, inclús *El Imparcial*, li fa avinent la seva ruina. Això donchs la mort de 'n Silvela es un fet.

«Sa senyoria es la representació de la guassa del sentit moral y juridich. (Sensació.—Riallas.) Sa senyoria vol posarse 'l mon per montera, pero cal que avants se tenti la ròba. Lo Sr. Silvela, home de sentit moral y juridich, se troba en una situació en que dona mostres de careixer d' ell, avants y ara.

«Aquest govern suspengué las garantias constitucionals à Barcelona sols per impedir la celebració del *meeting* del *Foment del treball nacional*, declarant després l'estat de guerra à Catalunya. Aquí teniu una mostra del sentit juridich del govern.

«Va permetre ademés la publicació de un bando que s' hauria guardat de suscriure l' mateix Murat. ¿No l' aneu veysto lo sentit juridich del govern? Y ab lo ocorregut al argenter barceloní Sr. Morera, que avuy se troba pres, després de haver sigut embargat 'volen en'res meus sentit juridich?»

Al arribar aquí, acabat lo temps que's destina al debat politich, se suspengué la discussió del assumpto, no sense que avants en Silvela passés un paperet al president, demanantli sens dubte que 'l lliurés de las llambregades de un sol que l'estava rustint.

**

Lo dimecres, nova masegada tan ó mes seria que l'anterior.

¿Y qué dirian que va respondre 'l terrible florentí? Ara ho van à llegir:

«Respecte al Sr. Sol y Ortega, la posició en que 'm trobo m' impideix contestar com deuria, pero recullidas tinc las principals alusions que ahir va dirigir à la meva persona. La causa estriba en que aquí no s'tracta de ma persona: aquí no soch en Silvela, soch el jefe del govern. Veus' aquí la dificultat en que 'm trobo de poder respondre als seus attachs.»

Es allò del *Castell dels tres dracs*:

«Com à ministre no 'us sento;
com à Silvela 'us desprecio.»

Ja no li faltava sino posar-se à imitar als personatges de las gatades de 'n Pitarra.

Vaja, noy, plega.

R.

■ balla pel cap que algú va formular
lo següent aforisme polítich. Y si
no l'ha formulat ningú, 'l formula jo.

«Gobrns hi ha que tot ho sacrifici
can inclús la lley, pera salvar lo
principi d'autoritat. Y ab tanta ce-
guera procedeixen que volent salvar
lo principi arriban fatalment al fit,

sense adonar-se'n.»

■ Per quins cinqu sons lo Sr. Sallarés va permetres
enviar un telegramma als comissionats que van anar à
Madrit, diligents qu'en Silvela feya tals ó qualas pro-
mesas respecte al concert econòmic? ¿Es que 's pro-
posava ayqualir el ví del entussiasme?

■ Ah Sr. Sallarés, Sallarés!.... ¡Quina desgracia, que
tots els seus actes tingan de acabar fatalment com el
séu apellidol.... En res.

Un quadret madrileny.

D. Paco 's gira y crida:

—Marqués!.... Marqués!....

En Dato li pregunta:

—Qué crida al gos, Sr. Silvela?

—No ca: crido al Marqués de Olivart y al Marqués
de Soto-hermoso, perque 'm segueixin.

A Madrit son molts els que li diuen Narváez de
cartró.

Pero, si 'ls haig de ser franch, jo crech que li fan
massa favor.

Perque 'l cartró es molt groixut. Y ell, à tot estirar
no es mes que un Narváez de paper d'estressa.

Si 'ls gamacistas haguessin votat la proposició Az-
cárata, el govern hauria sufert una derrota segura. Pe-
ro van abstendir-se y la proposició sigüé retxassada, en-
carce que per una infima minoria.

Es de advertir que 'ls gamacistas están capitanejats per en Maura, aquell que va dir:—O's fa la revolució à las Corts ó haurá de ferse pels carrers.

D'sengányinse: tots els homes polàtics de la restaura-
ció son pel mateix istil. Basta gratarlos una mica per
veure apareixer desseguida la pell de un gitano blanch.

Un tresillista deya:

—No hi ha que desesperar: encara queda l'*espasa*
de D. Arseni y 'l basto del Duch de Tetuán.

Y un altre li responia:

—Sí, home, sí, y ja veurás tú com tot això acaba ab
una voltereta.

A 'n aquell bisbe de Córdoba que tot sovint se ceba
en las mortals despúllas de 'n Castellar, un periodista
li ha trets els drapets al sol, afirmant entre altres coses
la següent:

«Al tornar lo bisbe Pozuelo de Canarias portava la
friolera de 20 milions de pessetas en monedas d' or.»

Y's diu Pozuelo.... es à dir *pou petit*. ¿Quànt se
n'hauria xuclat si en lloch de Pozuelo sigués Pozo?

* * *

Pero ell, no perque 'l escorcollin, es capás d' enca-
parrars'hi. En primer lloch perque ja 'ls té y ningú 'ls
hi ha de pendre. Y en segon terme, per lo qu' ell dirà,
dat que conegui, com es de creure, la monita jesuítica.

—Ab 20 milions de pessetas—observarà—calculin si
se'n poden cometre de pecats mortals!.... Donchs jo al
retirarlos de la circulació, ho faig per salvar à las po-
bras animetas, quitàntlos'hi tota ocasió de pecar mor-
talment.

Pobre Comas y Masferrer: arriba de Madrit, se'n va
al Circul fusionista, y no hi troba à penas un socio.
Allí no hi han quedat mes que 'l conserje, las taules,
les cadiras.... y alguna que altra rata de dos camas.

Lo circul se va reduhir, se va estrenyent cada dia,
de tal manera que prompte no tindrà sino 'l diàmetre
de un' argolla.

Y al sentirla apretantli 'l coll, cridarà 'l *cheff man-*
qué del sagastisme barceloni:

EN PREPARACIÓ

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PER A L' ANY 1900

LA GUERRA DEL TRANSWAAL.—ELS QUE HAN DE TREURE LAS CASTANYAS DEL FOCH

Lo major Baden-Powell, del batalló de Guardias escoceses.

Coronel F. W. Kitchener, del segon Regiment de Yorkshire.

Coronel Anthonisz, del Real Cos Médich.

Tinent coronel Hall, Comandant de la brigada de Artilleria.

Tinent coronel O. G. Vood, Metje del real cos de l' armada.

Major Count Gleichen, Ajudant del general Redvers-Buller.

Lo general White, derrotat en les inmediacions de Ladysmith.

Capità Princep Francisco de Teck, del real regiment de dragons.

Lo general J. H. Yule, Comandant en jefe del exèrcit de Natal.

Lo major general F. Howard, Comandant de la séptima brigada.

Tinent general Sir C. F. Clery, Comandant de la 2.ª divisió del 1.º Cos.

Coronel R. B. Main-Wasing, agregat à la 1.ª divisió del 1.º Cos.

—Assistència, que m' ofego!

Així tots els que no tenen més política que la de fer el caldo gras del caciquisme.

May com avuy venen á tom las paraules de 'n Cánovas, quan en Silvela va ferli la gran rebequeria:

«Pobre hombre!—va exclamar.—No le temo; poco me importa que ezté á mi lao ó que ze zepare: ez un hombre á quien durante veinte añoz hē eztao guardando en secreto de zu inutilia.»

Si 'ls morts tenen coneixement de lo que passa al mon, á horas d' ara 'ls ossos de 'n Cánovas se deuen desllorigar de riure.

S' han apujat els drets d' entrada dels blats y las farinas.

Las classes obreras estan, donchs, d' enhorabona, davant de la perspectiva de una nova puja del pà.

Com á despedida á tan indispensable article de primera necessitat, proposo que 'l poble barceloní adquiriex set tortells del forn de Sant Jaume, per coronar á 'n en Silvela y als seus companys de ministeri, que bé ho mereixen per la protecció que dispensan á las classes traballadoras.

**

Una pregunta:

—Quan lo pà vola y no hi ha medi de agafarlo ab las mans ¿qué s' ha de fer?

Resposta:

—Lo mateix que s' fa ab las perdius: cassarlo á tiros.

Los ensotanats de Monforte han acudit al bisbe de Oriuhela, demanantli que ó bé ls traslati á un'altra població ó bé tregui de aquell poble á una llopada de frares franciscans que se 'ls estan menjant de viu en viu.

Ara es quan comensa á agradarm'e la cosa, perque veig que aquest es l' únic medi de que s'acabi la plaga negra.

Quan frares y ensotanats se devorin mútuament, es quan Espanya comensarà á respirar ab una mica de tranquilitat.

QUÉNTOS

Entre gent del bronzo:

—Ola, Gori.... ¿qué tal? Encare beus tan ayguardent? —D' aquella manera.... perque ¿no sabs qué 'm succeix? Quan ne bech massa se 'm fa impossible tot traball.... y al últim me n' hi deixat.

—De beure?

—No, ximple: de traballar.

Un pobre empleat, víctima de la manía persecutoria, no viu tranquil un moment, figurantse que totthom li vol mal.

Un dia, prenen uns quants cabells del seu jefe de negocis, acut á una sonàmbula y li diu:

—Voldria saber si la persona a qui pertanyen aquests cabells m' estima ó m' detesta.

Resposta de la sonàmbula:

—L' estima ab deliri.... y serà la seva esposa.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans E. Zola y B., J. Mono (Cartagena), Rinche Lloré, Un Relotjer, A. Colomer y Vila, C. Vidal, M. Argemí, N. Camps, J. Queralt, J. Prats y Un Anònim:—Lo qu' envian aquesta setmana fa per casa.

Ciutadans F. R. G. de Badalona, A. Segura Gascó, F. Lauda, Un A. de A., Diner de Sant Feliu, Un Ampurdanés, Ta-foy, P. Pallarings, Q. Rebostaire, F. de Llord, y Un Xitxaretlo:—Insertaré una cosa de lo que 'ns envian aquesta setmana.

Ciutadà Frater: Ha de tenir en compte que avuy estem en estat de guerra y que per consegüent certas coses no poden publicarse.—J. Aubert Manent: La composició es fluixa.—Gafarró: Igual que la que vosté 'ns envia.—Noy de la Sal: No 'ns fa 'l pes.—J. N. Sardana: ¡Home de Déu! ¿Ahont ha vist montanyas que cimbreljin? No basta apilotar paraules, son menester idees.

—Benet Carrilair: No tenim inconvenient en que envihi lo que li sembla bò; lo de questa setmana te poch interès.—Llorenç Bonnin: La seva composició resulta molt adotzenada.—A. Cortina River: Va bò.—Carlos d' Alfonso: No podem aprofitar res.

—J. Martí: Lo qu' envia per l' Almanach peca de manso.—A. Doria: La poesia està be: no hi ha sino 'l tercer vers: aquell abrassa hauria de ser abrusa o abrasar, però llavors no rimaria. Veji si ho pot correjir.—F. Toldrà: No ho podem aprofitar.—J. Castellet Pont: Va bò y la publicarem.—Anton del Singlot:

Idem las que 'ns envia.—J. Staramsa: Idem.—Pepet de Celdas: Idem lo sonet.—L. J. y demés inicials (Tarrasa): Las notícies sense firma coneguda que 'n respondui, no son publicables.

—R. T.: Las amorosas no diuen res de nou y son molt desciuidades de forma.—Z.: No 'ns va prou bò.—Aspirant à redactor: Las plassas estan cubertas. Ara com a colobrador pot enviar lo que vulgui.—Errat: La composició no haventse pogut insertar aquesta mateixa setmana a causa del excés de original, ja no te objecte.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.